

Békési bábvarázs

A Békéscsabai Napsugár Báb-színház a bábjáték nagy múlttal rendelkező hagyományait, közösségformáló és közösségmegtartó erejét képviseli Békés megyében. A Művelődési Intézettel partnerségben az elmúlt évek során több kezdeményezés, szakmai műhely és képzés irányult erre a művészeti ágra. Az együttműködés eredményeiről, tapasztalatairól Lenkefi Zoltánnal, a Békéscsabai Napsugár Bábszínház igazgatójával és Lipták-Belányi Barbarával, az NMI Művelődési Intézet Békés Megyei Irodájának módszertani referens munkatársával beszélgettünk.

Szák Bettina: Barbi, kérlek, mesélj egy kicsit arról, honnan indult az együttműködés Békés megyében a Művelődési Intézet és a Napsugár Bábszínház között?

Lipták-Belányi Barbara: 2015 őszén indult a közös gondolkodás a bábos közösségek kapcsán, az akkori tervezési időszakban a Nemzeti Művelődési Intézet és a bábszínház együttműködésével. Ennek első megnyilvánulása 2016. év elején egy néhány alkalmas intenzív bábos műhely volt, ahol a bábművészet iránt érdeklődő résztvevők kötetlenül ismerkedhettek meg a báb-játékkal. Ezt követte egy országos program: 90 órás akkreditált bábcsoportvezetői alapismeretek képzés, amely hat helyszínének egyike Békéscsaba volt. Ebben az oktatási

formában részt vettek pedagógusok, óvodapedagógusok, közművelődési szakemberek, valamint a Kulturális Közfoglalkoztatási Program közösségi munkásai. A képzés résztvevőivel többé-kevésbé ma is tartjuk a kapcsolatot, legalábbis azokkal, akik aktívan ténykednek a bábjáték terén. Tevékenységüket folyamatosan nyomon követjük, időnként megkérdezzük, mi újság van velük, hol tartanak a saját elképzeléseikben. 2017-ben az NMI Művelődési Intézet kezdeményezésére indult a Bűvös Bábos program, amelynek során országosan négy bábcsoport mellett bábáskodtunk. Ezek közül egy volt Békés megyei, a kötegyáni bábcsoport, akiknek munkáját Lenkefi Zoli segítette Pallag Mária csoportvezető aktív

közreműködésével. A megkezdett folyamatokat aztán 2017 második félévében sem engedték el, és úgymond „próbáltuk ütni a vasat”. Feltérképeztük a megyében működő bábcsoportokat, mert nem láttunk rá mindenkire. Ezt tesszük a mai napig is. Azok számára, akik a bábművészet iránt érdeklődnek – legyen az óvodapedagógus, pedagógus, csoportvezető vagy közművelődési szakember – szerveztünk egy szakmai találkozási alkalmat, bábműhelyt. Ahol látunk egy kis szikrát kipattanni, megpróbálunk ott teremni, és segíteni az alakuló folyamatot. Ebben dolgozunk együtt ma is, amihez a bábszínház adja a szakmai segítséget.

Sz. B.: Mit lehet tudni a Békéscsabai Napsugár Bábszínház küldetéséről?

Lenkefi Zoltán: A Napsugár Bábegyüttes 1949-ben alakult meg, s a kezdetektől azt tekinti a feladatának, hogy embereket toborozzon maga köré, és olyan szabadidős programot adjon nekik, ami egyfajta szellemiséget ad és kultúrát közvetít. A kezdetektől fogva – amikor a Népművészeti, majd később Népművelési Intézet irányította a megyei művelődési házakat, megyei művelődési otthonokat – nagyon fontos szerepe volt a bábcsoportok szervezésének abban, hogy egyrészt közösséget formáljon, másrészt pedig ismeretet adjon

át, tudást vigyen a bábszínházon keresztül az emberekhez. A Nap-sugár Bábegyüttes több mint 50 éves működése során egész végig megmaradt ez a fajta elköteleződés, s annak idején a Megyei Művelődési Központban is voltak erre nézve próbálkozások. Így ez a fajta közösségépítés majdhogynem 60 évre visszamenően folyamatos volt. A bábegyüttes az amatőr világból érkezett, és a bábszínház az amatőr bábegyüttesen keresztül erősödött meg és lett aztán hivatásos. Ez is fontos szerepet játszott abban, hogy oktatással, utánpótlással is foglalkozunk. Amikor 2005-ben megalakultunk, az SZMSZ-ben benne szerepelt, hogy a bábszínház kötelessége az amatőr társulatok segítése. Innentől kezdve nem is kérdés, milyen jelentősége van annak, hogy most eljutottunk arra a szintre, hogy 6-7 csoporttal folyamatosan foglalkozunk, napi kap-

csolatban vagyunk velük. Gyakorlatilag teremtettünk egy bábos szakmai közösséget ebben a megyében. A csoportok hozzánk fordulhatnak szakmai segítségért, tanácsért, képzéseket kapnak, ingyenesen látogathatják az előadásainkat, bejöhetnek bármikor, kérdezhetnek, dolgozhatnak, nincsenek elzárva a szakma hivatásos részétől. Ez azért nagyon fontos, mert így fejlődni, tanulni tudnak. Most egy mérföldkő jelentőségű résznél tartunk az NMI Művelődési Intézettel együttműködésben, de – ahogy erre utaltam is – ez az elköteleződés és közös munka azért hosszú évekre, évtizedekre vezethető vissza.

Sz. B.: Említetted a kezdeteket, a bábszínház megalakulását. A jelenben hogyan kell elképzelni a szervezet működését?

L. Z.: A bábszínház 2005. január 1-től lett hivatásos, államilag finanszírozott intézmény. Nehéz az amatőrt és a hivatásost definiálni a bábszínházak tekintetében, de a hivatásos lét nyilván arról szól, hogy a munkatársak ezért kapják a fizetésüket, itt dolgoznak, ebben a témában kapnak képzéseket, tulajdonképpen főfoglalkoztatásban ezzel foglalkoznak. Évente 6-8 bemutatót tartunk, ennyi új előadást hozunk létre. Körülbelül 3500 bérletet szolgálunk ki, olyan 20.000-22.000 fős nézőszámmal. Ezek az

alap kondíciók. Folyamatosan érkeznek hozzánk különböző vendégművészek, tehát nem csak mi magunk csinálunk előadásokat, hanem meghívunk előadás készítőket, tervezőket, rendezőket, dramaturgokat. Ez egy nagyon nyitott, befogadó világ.

Sz. B.: Milyen fejlesztések várhatók a jövőben?

L. Z.: Nagyon sok helyen „lakunk” már, most az Ibsen Ház a székhelyünk. A közelmúltban elkezdődött egy beruházás, a bábszínház saját épületet kap Békéscsabán, a Munkácsy-negyed projekt keretében. Már a tervezőnél van az egész gondolat. Most veszik meg az épületet, amit átalakítanak, és mellé építenek egy újat. A jövőképből benne van az, hogy ebben a bábszínházban már teljesen új kondíciókkal, még komolyabb háttérrel tudunk foglalkozni azokkal az amatőrökkel, illetve azokkal a hozzánk érkező műkedvelőkkel, akik nyitottak a bábjáték iránt.

Sz. B.: Mikorra várható az új épület átadása?

L. Z.: A tervek szerint 2019. december végére. Számításaink szerint legkésőbb 2020 második felévé tájékan költözhetünk majd be.

Sz. B.: *Hogyan tudnád definiálni a Művelődési Intézettel való együttműködést a bábszínház szemszögéből nézve? Mik voltak a mentorálás tapasztalatai?*

L. Z.: Az első és legfontosabb dolog, hogy feltérképezésre kerültek azok a bábos csoportok, akiket eddig nem ismertünk. Miért nem ismertük őket? – tevődik fel jogosan a kérdés. Sok bábos csoportot vagy bábjátékkal foglalkozó személyt ismerünk külön-külön, de nagyon gyakran nem jeleznek felénk, hogy csoportként, vagy éppen – személyek esetében – csoportvezetőként működnek. Valahogy nem látják úgy, hogy ide bármikor bejöhetnek, és bármit megkérdezhetnek. Más szituáció az, amikor mi szólítjuk meg őket, és arra kérjük, jöjjenek el, mutassák be a tevékenységüket, osszák meg problémáikat, nehézségeiket velünk és egymással. Természetesen erre is lehet nemet mondani, de aki egy kicsit is érdeklődik ez iránt a szakma, művészeti terület iránt, az „veszi a lapot”, és elkezd ennek a párbeszédnek a lehetőségével élni. Igazából az volt a hatalmas nagy lépés, hogy ezeket az embereket megtaláltuk, és összeköttöttük a

szálakat. Nemcsak velem vannak kapcsolatban, hanem ők maguk is alkotnak egy közösséget, például egy Facebook-csoportot, ahol tudnak beszélgetni, megtalálják egymást, tudnak együttgondolkodni. Összehívtuk őket egy találkozási alkalomra, amikor mindenki bemutatja a maga életét, a saját gondolatait. A jövőben többször tervezzük ilyen, hogy folyamatosan be tudjanak számolni a fejlődésükről vagy a gondolataikról, és valamiféle segítséget tudjunk adni számukra. Ez az egyik cél. A másik, hogy legyen folyamatos tudásátadás, oktatás, hogy biztosítsuk számukra a fejlődés lehetőségét. Most fogjuk megbeszélni a következő ilyen alkalom időpontját. A Művelődési Intézettel való közös munka azért nagyon fontos, mert biztosítja a

szakmai segítséget a közösségfejlesztés különböző módszereivel kapcsolatban, és ad egyfajta rendszerezettséget, szervezi a közösséget, és koordinálja a folyamatokat. Nem biztos, hogy ezt egy színház önmagától fenn tudná tartani. Azért vágtam bele ebbe a közös együttműködésbe, mert nagyon fontosnak tartom azt, hogy amatőröket szólítunk meg, velük dolgozunk. Ezáltal ők fejlődni tudnak, mi pedig rajtuk keresztül tudunk népszerűsíteni egy igencsak elhanyagolt műfajt, mivel a bábszínházat sajnos még mindig nagyon kevesen értik és használják a mindennapokban.

Sz. B.: *Mennyire eltérőek vagy hasonlóak a bábjátékkal foglalkozó amatőr művészek, csoportok problémái, megoldásai? Mennyire kell személyre szabott tanácsadást nyújtani, megoldást javasolni?*

L. Z.: Csakis személyre szabottnak lehet és kell mentorálni. Kiragadok néhány példát: Gyulán van egy bábcsoport, ami nyugdíjas hölgyekből áll. Azért csinálnak báb-előadást, mert világeletükben foglalkoztak valamilyen színjátszással vagy kifejezetten báb-előadások készítésével, de ez egy hobbiként működő tevékenység. A mezőbényi bábcsoport szintén felnőttekből áll, de ők életvitelszerűen folytatják a bábozást. Nap mint

nap foglalkoznak ezzel a témával, nem hivatások ugyan, de nagyon komolyan veszik a dolgot. Teljesen másképp kell kezelni egy nyugdíjasokból álló közösséget, mint egy negyvenes éveit élő, vagy éppen egy fiatalokból álló csapatot. Természetesen van olyan is – például Kőtegyánban – ahol általános iskolai keretben dolgoznak a közösségek, illetve érdekességként ott középiskolásokból szerveződött előbb csoport. Ez a csapat a korosztálya miatt különleges. Velük a Bűvös Bábos program keretében dolgoztam együtt, nagyon élvezték. Szarvason, a Gál Ferenc Főiskola gyakorló óvodájában egy vezető óvónő két csoporttal is foglalkozik. Van egy tizenévesekből és egy kisiskolásokból, óvodásokból álló közösség, ami teljesen más hozzáállást igényel részünkről. Újkígyóson és Kunágótán általános iskolásokból álló csoport működik. Egy szó, mint száz nagyon színes a kép, speciálisak az igények. Mindenkinek személyre, csoportra szabottan kell segítséget adni.

Sz. B.: Hogy látod, a fiatalok mennyire nyitottak a bábművészet iránt? Mennyire akarnak ezzel komolyan foglalkozni – vagy inkább csak hobbi szinten üznék?

L. Z.: Van, aki nagyon komolyan veszi és van, aki hobbi szinten üzi. A szarvasiak között például

van két fiatalember, akik külön kis csoportot alkotnak. Ők most vásári játékokkal akarnak dolgozni. Mind a két srác volt már a Jókai Színházban gyerekszereplő. Imádják a színpadot, szeretik ezt csinálni, valószínűleg ebbe az irányba akarnak majd továbbtanulni. A pályaválasztás kapcsán szeretnék bábelőadásokat létrehozni. Vannak, akik hobbi szinten, baráti társaságként jönnek össze: például ilyenek a kőtegyáni középiskolás gyerekek. Nyilvánvaló, ha valaki készül egy egyetemre, főiskolára vagy érettségizik, akkor az másfajta hozzáállást igényel.

Sz. B.: Mennyire maradnak együtt ezek az amatőr csoportok?

L. Z.: Ha a saját tapasztalataimból indulok ki – a Napsugár Bábegyüttes velem egyidős tagjaival, akikkel együtt szocializálódunk ebbe a bábszínházi világba, szét-szóródtunk az országban, de mai napig folyamatosan tartjuk a kapcsolatot. Nagyon komoly megtartó ereje van az emberi kapcsolatokban a bábos közösségnek. Vannak olyanok, akik folyamatosan együtt vannak, például a berényiek, ők együtt dolgoznak, együtt élnek. Biztos vagyok benne, hogy a fiatalokban megszerzett kapcsolatok iszonyatosan nagy hatással vannak az ember későbbi életére. Nagyon jó visszanyúlni ezekhez a kapcsolatokhoz felnőttkorban, mert telje-

sen másfajta viszonytal közelíted meg azt az embert, akit gyerekkorod óta ismersz, és teljesen más a helyzet azzal, akit felnőttkorban ismertél meg.

Sz. B.: Mire volna még szükség az amatőr bábjáték terén?

L. Z.: Támogatásra. Például ki lehetne találni egy rendszert arra, hogy kaphasson valamilyen támogatást az, aki teljesít bizonyos feltételeket, miután jelentkezik egy bábjátékos körbe és annak munkájában rendszeresen részt vesz. Az amatőr bábcsoportoknál nagyon nagy problémát jelent az, miből vegyék meg a kellékeiket, hogyan készítsék el a díszleteiket, a különféle bábokat, ez időigényes, de még inkább pénzigényes hobbi. Sok-sok dolog szükséges ahhoz, hogy egy előadás jól működjön és sikeres legyen. Az amatőr csoportok többségének nincsen például hangtechnikája, fénytechnikája, ami sokat hozzá tud adni a színvonalassághoz. A hangtechnika kulcsfontosságú, mert ha elmennek egy falunapra vagy felépnek a saját iskolájukban, a saját környezetükben, fontos, hogy min-

den érthető, hallható legyen. Így lehet meg az a plusz élmény, amitől kerekesebb lesz az egész.

1952-ben 800 bábcsoport működött Magyarországon – Békés megyében ez a szám 25 körüli volt, köztük Kötegyánban, Kunágotán, Békéscsabán és Mezőberényben – a pontos számadatokat az 1952-ben megjelent Bábjátékosok Anyakönyve tartalmazza, amely az Országos Színház-történeti Múzeumban található meg. Ez egy vaskos könyv, melyben az ország akkori összes bábegyüttese jegyezve van. Körbementek az országban, minden falut, közösséget meglestek. Ezt követően a közösségek támogatása a művelődési központokon keresztül érkezett, az utód-szervezetek által ma is történhetne, ilyen vagy hasonló formában. Ez a gondolat tehát nagyon régre nyúlik vissza, de ma is aktuális. Az '50-es években adott volt a feladat, gondolkodni kellett azon, mit lehet kezdeni a fiatalokkal és ennek eredményeképpen jött ez létre, ami egyébként nagyon jó ötlet volt.

Az édesapám, Lenkefi Konrád a Megyei Művelődési Központ munkatársa volt. Hosszú-hosszú időn keresztül foglalkozott népművelőként is az amatőr bábművészettel. Először ugyan nem saját ötletként, később viszont „beszippantotta” a bábjátás. A Művelődési Intézet elődszervezetei folyamatosan

deklarálták a feladatokat a megyei feladatellátásban dolgozó munkatársaknak, erre levéltári iratokat is lehet találni. Ezt a tevékenységet halálával nem vette át senki. A bábegyüttes tovább működött, de a feladatot, hogy az amatőr társulatokkal foglalkozzanak, nem kapta meg senki. Később a Megyei Művelődési Központ munkatársaként Dombi Ildikó volt, aki a tevékenységet összefogta. 2005-ben, a bábszínház létrehozása új helyzetet teremtett. Az amatőr bábjátékkal foglalkozó közösségek szakmai támogatása a mi intézményünkhöz került feladat. Ebben dolgozunk együtt a Művelődési Intézettel.

Sz. B.: *Barbi, megvilágítanád az együttműködést az NMI Békés Megyei Irodájának szemszögéből?*

L. B. B.: Szeretnék egy kicsit beszélni ennek a háttéréről, hogyan jövünk mi a képbe. Ahogy Zoli is említette, sokan sokféleképpen beszéltek és beszélnek arról, hogy az amatőr művészet, és azon belül a bábjáték milyen pozitív hatással bír az egyénre és a személyiség alakulására. Ez mindenképpen említést érdemel. A másik „lába” az együttműködésünk céljának az a közösségi lét érzése, a közösségiség megteremtése, ami megtartó erőként hat, és komoly szerepe van az identitás, kötődés kialakulásában. Véleményem szerint ez a kettő már elég ahhoz, hogy a zászlónkra tűzzük: a közösségeket mindenképpen támogatni kell! Egy jóval prózaibb indok, amire Zoli utalt, az '50-es évek számadatai és napjaink mutatói között tapasztalható különbség.

Szentirmai Lászlótól, a Magyar Bábjátékos Egyesület alapítójától és elnökétől hangzott el egy előadás, miszerint az 1970-es, 1980-as években mintegy 1200 bábcsoport működött országosan. 2017-ben a Művelődési Intézet munkatársai településfeltáró felmérést végeztek. Az adatok visszaigazolják az imént említetteket, és rávilágítanak a '70-es,'80-as éveknek a „bummjára”. Igazából több alkotó művelődési közösség vonalán ennek lehetünk tanúi. A településfeltárás során Békés megyében 8-10 olyan településre bukkantunk, ahol bábjáték

zajlott. A közművelődési statisztikai adatok a 2000-es évek elejétől, a bábos közösségek lassú, folyamatos csökkenését mutatják. Az elmúlt években a felmenő rendszerű megmértetések, művészeti eseményeken már csak mindössze két bábcsoport jelent meg rendszeresen. Innen indulunk... A feltáró, koordináló, hálózatépítő munka folyamatos, ez a mi szerepünk. Nagy örömmel jelzem, hogy újabb bábcsoportra akadtam az elmúlt időszakban, úgyhogy növekedni fog a látóterünkben lévő és dolgozó bábos közösségek száma.

Sz. B.: Hogyan lehetne kibővíteni ezt a partnerséget? Mennyire vonható be az oktatásba a bábművészet?

L. B. B.: Igyekszünk folyamatosan feltárni a terepet. Azt gondolom, még mindig vannak olyan kis közösségek, kezdeményezések, olyan pedagógusok, akik erre nyitottak. Azt látom a múltba visszamenőleg is, akár a '70-es, '80-as évek közösségei kapcsán, hogy ahol kiöregedett, nyugdíjba ment a pedagógus és nem volt utánpótlás, aki tovább vitte volna a folyamatot, ott ez az egész megszűnt, elsikkadt. Tehát valahol ott van dolgunk, ott kell keresnünk a lehetőséget. Amíg az ő képzésükbe ez be volt építve, addig magától értetődő volt, hogy ezzel a módszerrel foglalkoznak.

Arról nem tudok nyilatkozni, jelenleg milyenek az óvodapedagógus és a pedagógus képzések ezen a téren, de úgy tapasztalom, hogy hiányok vannak.

L. Z.: Azért érdekes az oktatásba való bevonása ennek a dolognak – gondolok itt a pedagógusképzésre – mert a bábszínház nem csak „időkitöltő” segítséget ad, hanem megmutatja, hogyan foglalkozzon a pedagógus a gyerekekkel, ez egy kifogyhatatlan eszköztár. Nem csak pedagógiai támogatást nyújt, hanem a pszichológiai is. Egy bábbal és a gyerek kapcsolatával nagyon sokat lehet játszani, nyilván ehhez szakértőnek kell lenni, az oktatásba is be lehetne építeni a bábjátékot vagy a bábos gondolkodást. Mindamelllett a gyerekek tanulásában, képzésében rendkívül fontos,

hiszen játszva képesek megtanulni dolgokat. Mindig úgy megy jobban – én ezt a saját gyerekeimen is tapasztalom – hogyha játszunk velük. Könnyebben fog beépülni az ismeretanyag. Szerintem ennek nagy lehetőségei lennének az oktatásban

L. B. B.: Amit mi megtehetünk, hogy folyamatosan kínáljuk ezt a fajta lehetőséget a pedagógusoknak, óvodapedagógusoknak és mindenkinek, aki ez iránt a téma iránt nyitott, és csillog a szeme. Azt gondolom, ebben a munkában nagyon sok év van még, ahogy a pedagógus utánpótlás is folyamatos. Szervezzük a következő találkozási alkalmakat és igyekszünk építkezni.

Sz. B.: Az elkövetkezendő időszakban milyen lehetőségek, programok várják a bábművészet iránt érdeklődőket?

L. Z.: Idén szervezzük meg a XVII. Nemzetközi Bábfesztivált 2018. június 21-24. között, Békéscsabán. Nagyon szeretném, ha a nulladik nap – 2018. június 20. – azzal telne, hogy eljönnek a Békés megyei amatőr bábcsoportok, bemutatják előadásukat, szakmai beszélgetéssel egybekötve. A cél, hogy lássák egymás munkáit, tanuljanak egymástól. Tulajdonképpen egy megyei találkozót szervezünk nekik, kiegészítve azzal, hogy természetesen bejárhatnak a bábfesztiválra, körülnézhetnek, meg-

nézhetik az előadásokat. Ez azért nagyon fontos, mert ott külföldi előadásokkal is találkozhatnak. Ez a bábjáték terén különleges alkalom. Képzésekkel, találkozókka, ilyen és hasonló alkalmakkal lehet lassacskán előre lépni...

Csoportok visszajelzése a mentorálásról:

„A Lenkefi Zoliékkal való találkozás nagyon sokat jelent számunkra minden egyes alkalommal. A közvetlen, kedves személyiségük mellett komoly szakmai segítséget is jelentenek számunkra. Személyre szabott tanácsokat kaptunk tőlük bábdarabjaink előadásával, megjelenítésével kapcsolatban, amit természetesen beépítettünk. Emellett persze sok bátorítást is. Betekinthettünk a bábszínház működésébe, a műhelytől az előadóteremig. A bábkészítés, bábtechnika, rendezés, dramaturgia, különböző előadásmódok bemutatása, egyáltalán a bábosok különleges gondolkodásmódja – eredeti, kreatív megoldásai – egyaránt nagyon inspiráló volt számunkra.”

(Bacsa András, Bacsné Laduver Ildikó, Kacagó Bábcsoport, Mezőberény)

„Lenkefi Zoltánnal együtt dolgozni nagy élmény volt középiskolás diákjaink és a magam számára is. Magas szintű szakmai tudása és alázata kedvességgel és vidámsággal párosul. A tudásátadás számára természetes. A közös alkotás során mindenkire egyenrangú partnerként tekint. Zoli elérte a fiataloknál, hogy megszeressék a bábjátékot. Úgy gondolom, a kamaszok pozitív hozzáállásánál nagyobb dicséret nem is kell. Szeretettel gondolunk rá.”

(Pallag Mária, Szivárvány Bábcsoport, Kötégyán)

LENKEFI ZOLTÁN 1977. április 26-án született Békéscsabán. 1995-ben sikeres érettségi vizsgát tett a szegedi Tömörkény István Művészeti Szakközépiskola és Gimnáziumban, ezután jelentkezett a budapesti Képzőművészeti Egyetem Látványtervező karának Báb és Díszlettervező szakára, ahol 2000-ben diplomázott. 2001 januárjától polgári szolgálatos katonaként kérte az elhelyezését a Budapest Bábszínházba, ahol 2002 júniusában megbízást kapott állandó tervezőként. 2003 szeptemberétől a békéscsabai Megyei Művelődési Központ megbízásában dolgozott. 2005 januárja óta a Békéscsabai Napsugár Bábszínház igazgatója. 2008-óta tanít a Békéscsabai Színitanházban, mint óraadó. Hosszú ideje dolgozik együtt a békéscsabai Munkácsy Mihály Múzeummal, ahol a kiállítások látványvilágának megtervezése a feladata.

LIPTÁK-BELÁNYI BARBARA a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomázott szociológusként 2006-ban, később ifjúságsegítő és kulturális menedzser végzettséget is szerzett. Pályáját egy gyakornoki program keretében önkéntesként kezdte a Békés Megyei Művelődési Központban, majd öt és fél évig tevékenykedett települési szintű közművelődési feladatellátásban. 2013 novemberétől, a Nemzeti Művelődési Intézet Békés Megyei Irodájában, 2017. január 1-től az NMI Művelődési Intézet Nonprofit Közhasznú Kft. Békés Megyei Irodájában dolgozik módszertani referensként.

SZÁK BETTINA: 2014-ben végzett a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola intézményi kommunikátor szakán. 2015-től szakmai asszisztensként dolgozott a Nemzeti Művelődési Intézet Békés Megyei Irodájában, ahol kommunikációs feladatokat látott el. Több cikke jelent meg az NMI honlapján valamint online utazási magazinban is publikált. Az intézmény által szervezett rendezvények tervezési folyamataiban, szervezésében és lebonyolításában közreműködött. 2017. január 1-től az NMI Művelődési Intézet Nonprofit Közhasznú Kft. Békés Megyei Irodájában folytatja a munkát szakmai asszisztensként.

BABAART – művészetek kicsikre hangolva

A KMO Művelődési Házban, Kispesten évről évre megrendezésre kerülő BabaArt Művészeti napok és Szakmai Konferencia bemutatható akár egy összművészeti projektként is, hiszen a színházi előadásokat, irodalmi műveket, zenei élményeket, képzőművészeti alkotásokat hozza közelebb a négy év alatti gyermekekhez. Ha viszont a teljes kulturális palettát tekintjük, akkor akár egy esélyegyenlőségi projektként is definiálhatjuk, hiszen a legkisebbek jogát és hozzáférhetőségét biztosítja számos művészeti ághoz. Mondhatjuk róla, hogy sokszínű vagy éppen interdiszciplináris, hiszen öt szakma képviselőit vonja be mind előadói, mind résztvevői oldalról. A BabaArt hat éve tölti be ezt a híd szerepet szakmák, generációk és művészeti ágak között egyaránt, miközben szervezi és lehetővé teszi a szakmák közötti párbeszédet. Ha pedig a konferenciát a szervezés oldaláról viz-

gáljuk meg, azt láthatjuk, hogy viszonylag rövid idő alatt sok változáson ment keresztül.

Jelen cikk arra vállalkozik, hogy ezt az utolsó két szempontot – a szervező tolmácsolásában – jobban megvilágítsa, bemutatva, hogyan alakult a szakmaközi szándék egy partneri együttműködéssé, s a program, szolgáltatás milyen folyamatban változott, mely lehetséges irányokba alakulhat tovább.

2012 januárjában indította el a KMO Művelődési Ház kisgyermeknek szóló babaszínházi programjait. A babaszínházi előadásokat az ország egész területéről válogatták: ez idő alatt 44 előadáson összesen 3036 fő vett részt. Minden babaszínházi előadás játék a hangokkal, a mozgással, ezáltal igazi felfedezés a kicsiknek. Lassabbak a mozdulatok, halkabbak a hangok, a szöveg helyett a mozgásé a főszerep – színház ez kicsikre hangolva, az ő nyelvükön.

Igazi színházi élményről beszélhetünk a gyerekek első éveiben, ami lépésről lépésre kíséri őket, hogy felnőtt korukra színházszerető és színházértő közönséggé nevelkedjenek.

Az Intézmény szakmai munkájának stratégiai tervezésekor a babaterület kiemelt szerepet kapott. Így a havonta rendezett lakossági programok mellé csatlakozott egy szakmai konferencia. Ennek a vezetői döntésnek megfelelően a kiegészítő programok, szolgáltatások évről évre tervezhetővé és olykor bővíthetővé váltak. A folyamatos pályázati források mellett az intézmény jelentős forrásokkal is segíti ezt az építkező munkát.

A BabaArt hat év alatt sok változáson ment keresztül: az ötletek helyett átgondolt célok mentén gondolkodtunk, a látogatottság növelésének számos eszközét alkalmaztuk.

VI. BabaArt
Művészeti Napok és Szakmai konferencia

